

HET VERHAAL ACHTER L'ABBAYE DE LA BUSSIÈRE

'ZE HEBBEN GEPROBEERD ONS WEG TE JAGEN'

CLIVE CUMMINGS, ENGELSMAN IN HART EN NIEREN, HAD GEEN IDEE WAAR HIJ AAN BEGON TOEN HIJ L'ABBAYE DE LA BUSSIÈRE AANKOCHT MET HET DOEL ER EEN LUXUEUS HOTEL-RESTAURANT VAN TE MAKEN. UITEINDELIJK LUKTE HET HEM, MAAR NIET ZONDER SLAG OF STOOT.

TEKST: ANDY ARNTS – FOTO'S SUSAN EN ANDY ARNTS

De aartsbisschop van Dijon zat er al een tijdje mee in zijn maag. Niet dat het tot spiritueel jeugdcentrum omgetoverde kloostergebouw een verliesgevend post was, maar al die rompslomp eromheen: nieuwe veiligheidseisen, een gedegen bedrijfsadministratie en de roep om moderne voorzieningen als airconditioning. 'Hij dacht letterlijk: "Oh my God", lacht Clive Cummings, de Britse zakenman die de aartsbisschop in 2005 uit zijn lijden verlost. 'Hij stond op het punt om het centrum te sluiten, toen hij in contact kwam met een vriend van ons die hem vertelde dat mijn ouders Amberley Castle, een middeleeuws kasteel in Sussex, hadden aangekocht en omgebouwd tot hotel. En dat met respect voor de historie en de streek, dus geen trendy zwart-witdesign, maar passend bij de klassieke elegantie van het gebouw. We werden meteen uitgenodigd voor een gesprek.'

Sprong in het diepe

Vanaf dat moment ging het snel. Er was een duidelijke klik, en nadat de aartsbisschop foto's van Amberley Castle had gezien, kwam hij vlot ter zake. 'Hij vroeg gelijk of we de abdij wilden kopen,' herinnert Clive zich nog goed. 'En ik, overrompeld door zijn plotselinge voorstel, zei argeloos "ja". "Mooi," antwoordde de aartsbisschop, waarna hij zich tot de man naast hem wendde en zei: "Dit is mijn notaris. Hij zal vandaag nog het compromis de vente in orde maken."

Tja, daar zat ik dan, als kersverse abdij-eigenaar. Ik had nog niets overlegd met mijn vrouw en kinderen en zelfs nog niet gekeken naar de financiën. Als horecaondernemer kende ik de Bourgogne natuurlijk vanwege de wijnen, maar ik had nog geen enkele vorm van onderzoek gedaan. Het was een sprong in het diepe.'

In wat voor staat trof je de abdij aan?

'Ondanks dat het gebouw tot 2005 in gebruik was als spiritueel centrum, moest er behoorlijk aan verspijkerd worden om er een hotel van te maken. Bovendien had het pand een roerige geschiedenis achter de rug. Het oorspronkelijke complex stamt uit de 12e eeuw en had tot aan de Franse Revolutie een kloosterfunctie. Daarna werd het door de staat geconfisqueerd en net als veel ander cultureel

'ER WERDEN DRIE RECHTSZAKEN TEGEN ONS AANGESPANNEN OM DE KOOP NIETIG TE VERKLAREN'

Achterzijde met sculptuur 'The meeting place' van Paul Day

erfgoed als privaateigendom verkocht om fondsen te werven voor Frankrijk. Vanaf toen werd het voor tal van doeleinden gebruikt. In de 19e eeuw sprak men al niet meer van een 'abdij', maar van een 'chateau', omdat de toenmalige eigenaar, Baron Leonce Hély d'Oissel, er een jachtdomein van gemaakt had. Maar goed, hij had er wel voor gezorgd dat het gebouw in neogotische stijl werd gerestaureerd. Het vertrek waar we nu zitten stamt bijvoorbeeld uit die tijd. Het was één grote kapittelzaal met twee gebrandschilderde ramen en hij liet daarin de monumentale galerij bouwen die nog steeds een van de pronkstukken van het gebouw is.'

Tegenwerkende krachten

In 1920 schonk de barons dochter, markiezin Thérèse de Ségur, de abdij terug aan de aartsbisschop van Dijon om er een spiritueel centrum in te realiseren. 'Met alle gevolgen van dien,' vervolgt Clive. 'Alle fresco's die tijdens de restauratie waren aangebracht, werden met de witkwas overschilderd. Toen we hier in 2005 aankwamen, telde het complex 60 eenpersoonskamers waar we niets mee konden. Alles moest op de schop. Bovendien kregen we te maken met lokale protesten, omdat de Kerk het pand had verkocht aan een Engelse privé-eigenaar. Maar liefst 3500 mensen hadden een petitie ondertekend en er werden drie rechtszaken tegen ons aangespannen om de koop nietig te verklaren. Gelukkig wonnen we die, evenals het hoger beroep dat daarop volgde.'

Gastenkamers en terras

Abdijpark met sculptuur 'Bull' van Paul Day

Als of je al niet genoeg kosten had.

'Inderdaad. De hele procedure heeft ons 150.000 euro gekost. De rechter bepaalde uiteindelijk dat we 5000 euro aan schadevergoeding moesten krijgen, maar die hebben we nooit ontvangen. We werden uitgescholden, kregen dreigbrieven en er werden leuzen op de abdijsmuren gespoten. We hadden het echt moeilijk, de eerste anderhalf jaar. We waren voortdurend in het nieuws, maar gelukkig liet de lokale Franse pers zich niet verleiden tot enige vorm van stellingname. De kranten en tv-zenders bleven heel objectief in hun berichtgeving.'

En ondertussen moest het werk gewoon door.

'We hadden onze handen vol aan het opstarten van de business: logo ontwerp, werving van personeel, een architect voor het realiseren van 20 comfortabele slaapkamers, aanschaf van meubilair, menu's samenstellen, de wijnkaart ... alles moest worden geregeld. De kinderen moesten naar een Franse school en ook wij konden wel wat bijscholing gebruiken, want niemand van onze familie sprak een woord Frans.'

Het gastronomische restaurant

650 meter aan elektriciteitskabels

Terwijl de oude abdij werd klaargestoomd voor zijn nieuwe functie als *hôtel de charme*, moest er rondom het pand flink worden geïnvesteerd in allerlei toekomstige voorzieningen. Zo was het bijbehorende meer jarenlang gebruikt als septische tank, stond het gras een halve meter hoog en waren de bomen meer dood dan levend. 'Er stond nauwelijks 15 cm water in het meer,' vertelt Clive. 'We waren alleen al een fortuin kwijt om het meer helemaal schoon te maken. En toen moesten erg nog lanen worden aangelegd, een nieuw gazon, nieuwe riolering, elektriciteit. Er loopt totaal 650 meter aan elektriciteitskabels van de hoofdweg naar de abdij.'

Wijnkelder

Wat kost zo iets nou?

'Ik denk dat we net iets meer dan een miljoen kwijt waren, alleen al aan dergelijke basisvoorzieningen. Maar goed, we wisten dat het abdijcomplex voldoende ruimte en capaciteit biedt voor zeker 40 kamers, dus we wilden goed voorbereid zijn op latere uitbreiding. We hebben er nu 20, dus als we er weer een paar kamers bij creëren, hoeven we ons geen zorgen te maken over hoeveel kilowatt er aan extra stroom nodig is, of er voldoende water is, *or where the waste is going*. Alle voorzieningen zijn al aanwezig.'

Respect voor de Franse cultuur

Na zes maanden bouwen en verbouwen kwam dan eindelijk het moment van opening. Behoorlijk snel, maar de bank wil op een gegeven moment inkomsten zien, weet ook Clive Cummings. 'Je zult een keer open moeten. Ik zie mezelf nog uitgedost aan de deur staan om onze gasten te verwelkomen. Vanwege alle aandacht in de pers wilde ik perfect van start gaan met een gerenommeerde chef en gekwalificeerd personeel, en wat denk je? Er kwam niet één klant. Ik had acht man keukenpersoneel ingeroosterd. Na een paar uur wachten vroegen ze me: "Het is inmiddels acht uur, is het goed dat we naar huis gaan?" Op zo'n moment zakt de moed je in de schoenen, maar in de weken erna kwam het gelukkig allemaal goed en wonnen we al in het eerste jaar een Michelinster.'

'JE MOET ZORGVULDIG EN RESPECTVOL MET DE CULTUUR VAN JE GASTLAND OMGAAN'

Hoe heb je als Engelsman uiteindelijk toch respect afgedwongen bij de Fransen?

'Sowieso door te zorgen dat het personeel goed Frans spreekt, ondanks dat we meerdere nationaliteiten in dienst hebben. Er zijn eigenlijk maar twee personeelsleden die niet zo best Frans spreken, en daar ben ik er één van...

Bovendien moet je zorgvuldig en respectvol met de cultuur van je gastland omgaan. Ik ben Engels – zeer Engels – maar ik bekritiseer de Fransen niet, want dit is hún land. Zij doen dingen het op de manier zoals zij dat willen. Het irriteert me als bepaalde culturen zich elders vestigen en dan even gaan bepalen hoe het anders moet. Ieder land heeft het recht om te zeggen: dit is ons land, onze cultuur, en als je dat niet bevalt, ga dan liever ergens anders heen.

Toen we hier begonnen, realiseerde in me trouwens nog niet hoe internationaal Europa eigenlijk is. Europeanen reizen niet naar het noorden, maar naar het zuiden, naar de zon. Met het gevolg dat we hier 15 verschillende nationaliteiten per maand ontvangen. In Engeland, op ons kleine eilandje, is dat compleet anders: 98% van de gasten die we op Amberley Castle ontvangen is Engels. Dat vraagt lang niet zoveel inlevingsvermogen. Hier moet je zorgen dat iedere cultuur het naar zijn zin heeft, ondanks de onderlinge verschillen in wensen en eisen. Maar dat is een mooie uitdaging.'

So no regrets?

'*No regrets at all*. Het was een grote en zeer risicovolle investering, maar het gaat de goede kant op. Ze vragen me weleens hoe het voelt om eigenaar van deze mooie abdij te zijn. Dan antwoord ik: "*Actually you feel like a baby again: every night you wake up crying!*"

Hij kan er zelf hartelijk om lachen. Nu wel.

'Weet je, in de beginjaren was al het geld al op in november, net voor de winter. En als je bedenkt dat we de hele maand januari gesloten zijn, kwam er dus maandenlang geen cent binnen. Tegenwoordig zijn we pas blut in de lente, net voor de zomer. Dan weet je dat er snel een som geld aan gaat komen. Dus ja, je kunt niet ontkennen dat we het eigenlijk best goed doen.' ■

**ABBAYE DE LA BUSSIÈRE
CLIVE & TANITH CUMMINGS
21360 LA BUSSIÈRE-SUR-OUCHÉ
TEL. +33 (03) 80 49 02 29
INFO@ABBAYEDELABUSSIÈRE.FR
ABBAYEDELABUSSIÈRE.FR**

